

get. Vi gør tværtimod netop det, at vi forsøger at skabe en enig EU-kreds, der kan lægge et pres på amerikanerne for at få sikret en sådan fri og uhindret adgang for menneskerettighedsrapportørerne.

Jeg er da selvfølgelig ked af, hvis Enhedslisten går glip af at få nogle billeder og noget til sit medlemsblad, men jeg tror, der står mere på spil her, og derfor tror jeg altså, at det er en klog fremgangsmåde, at vi som dansk regering prøver at samle en bred EU-kreds bag et sådant klart pres over for den amerikanske regering.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 966

7) Til socialministeren (Eva Kjer Hansen) af:
Majbrit Berlau (EL):

»Hvordan synes ministeren at uligheden i det danske samfund tager sig ud for en kontanthjælpsmodtager med tre børn, der på grund af en huslejerestance til et alment boligselskab sættes på gaden og ikke har nogen idé om, hvor familien skal flytte hen?«

Kl. 14.25

Majbrit Berlau (EL):

Antallet af lejere, der sættes ud af deres bolig, er fra 2002 til 2004 steget med ca. 35 pct., siger en statistik fra Domstolsstyrelsen.

Direktøren for KAB, Jesper Nygård, gør opmærksom på, at der også blandt hans almene lejere er en meget voldsom stigning i antallet af folk, der sættes på gaden. Han taler faktisk om en gruppe, der har det stinkende dårligt; om et A- og et B-hold – eller et F-hold, om man vil. Jesper Nygård har oplevet en familie med tre børn, der sættes på gaden af Kongens Foged og kommunens socialrådgiver.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren: Hvad mener ministeren reelt der skal gøres for de mennesker, hvor der ingen andre muligheder er end at sætte dem på gaden? Hvilke sociale initiativer har ministeren tænkt sig at iværksætte for den gruppe?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil starte med at sige, at det uden tvivl er en meget stor belastning at blive sat ud af sin bolig, og derfor er det helt afgørende, at der netop er nogle sociale indsatser, at der er en boligsocial

indsats, som virker i forhold til den pågældende familie.

Jeg synes, det er vigtigt, at alle har mulighed for at få en bolig, der jo så kan danne ramme om en tryk tilværelse, og da specielt, når der er tale om en kontanthjælpsmodtager med tre børn. Der kan vi ikke som samfund acceptere, at de må stå og mangle tag over hovedet, men der har vi jo rent faktisk i dag også en række redskaber, for så vidt angår kommunernes indsats på området, som gør, at kommunerne kan løse akutte boligsociale opgaver.

Kommunerne er forpligtet til at skaffe husly til en familie, der af den ene eller den anden grund står uden tag over hovedet. Forpligtelsen kan ske ved midlertidig indkvartering på hotel, pensionat eller et botilbud, men det er, vil jeg understrege, naturligvis kun en midlertidig løsning. Men dertil kommer jo så, at kommunerne har mulighed for at anvise familien en passende bolig i det almennyttige byggeri, og det er jo så den langsigtede løsning, der her kommer på tale. Der skal findes en varig løsning for en familie, og især en familie med tre børn.

Jeg mener, at de redskaber giver gode muligheder for, at kommunen kan sætte effektivt ind i forhold til at give den hjælp, der er brug for i den konkrete situation.

Majbrit Berlau (EL):

Jeg synes selvfølgelig, det er positivt, at ministeren mener, at der skal gøres noget for den her gruppe, men virkeligheden er jo, som det er beskrevet i Socialrådgiveren den 9. november 2005, nr. 19, at mange, kan man sige helt almindelige mennesker – enlige mødre osv. – bliver fjernet af fogeden, sat ud af deres bolig. De har ikke nogen steder at byde deres børn hen, og kommunerne har ikke et andet sted at tilbyde dem; de må sove hos venner, hos bekendte eller på herberger.

Det er jo ikke en måde at sikre familien som et hele på. Når folk bliver sat ud af deres bolig, så sættes de jo fuldstændig uden for mulighederne for at kunne agere i samfundet; det er en helt central base for en familie at have en bolig.

Med hensyn til den forpligtelse, ministeren refererer til at kommunerne har, til at sende dem på hotel eller på herberg eller et andet sted vil jeg sige:

Punkt 1: Der er jo forskel på, hvordan kommunerne håndterer det her; de deler jo folk op i boligløse eller husvilde, hvor det kun er de husvilde, der har retten til at få en bolig.